

[Elna Munch.]

os et Referat med en Tilslutning i Principet, men intet om de Ændringer, Brandvæsenet vil kræve, og Vicebrandchefen har, som det før blev nævnt, udtalt til „Berlingske Tidende“, uden at det er dementret, at man i Brandvæsenet kun har set flygtigt paa nogle Skitser og ikke kender Tegningernes Enkeltheder.

Men nu behøver man for øvrigt slet ikke at være hverken uddannet Brandmand eller Arkitekt for at kunne skønne, at det at henvise 1 200 Mennesker til det samme Trappekompleks under en Katastrofe er det glade Vanvid, tilmed da der kun er Vinduer til den ene Side af Bygningen; den anden Side vender jo ud til Naboejendommen. Jeg tror ikke, jeg gætter forkert, naar jeg tænker mig, at Brandvæsenet vil forlange ekstra Trapper, men hvor skal de saa anbringes? Ja, de maa jo sættes udenpaa Huset, og da Huset naar ud til Rendestenen, maa Trapperne altsaa komme et godt Stykke ud over Gaden. Skal saa Københavns Kommune gennem en Lovbestemmelse nødes til at gaa med til dette?

I Forbigaaende skal jeg kun nævne, at Teatrets Personale, Skuespillerne og Kongefamilien vil være prisgivet i Tilfælde af Brand. Vi behøver ikke at lede længe efter et Motto at sætte over denne Bygning. Det mest rammende vil sikkert være: „Her lades alt Haab ude.“

Nu nytter det ikke at erklære, at der kan ændres paa Planen og sættes Trapper til hist og her, hvis Brandvæsenet forlanger det. Alle Forandringer er kolossalt dyre, og Spørgsmaalet er saa, om Overslaget holder, hvis der kommer alt for mange ekstra Forandringer til, og om der i det hele taget er Plads til saadanne Ændringer, som Brandvæsenet vil kræve.

Saa vidt jeg har forstaaet, er det saaledes, at hvis tidligere Krav, der er stillet til andre Teaterplaner, skal gennemføres, maa Bygningen være et Par Meter bredere end skitseret; saa skal vi altsaa have endnu en Bid af Gaden, og hvem ved saa, om Overslaget i det hele holder? Det maa jo være forholdsvis dyrere at bygge der oppe i Luften. Der er regnet med en Gennemsnitspris pr. m². Det er en Beregningsmaade, der er meget anvendelig, naar det drejer sig om en almindelig Beboelsesbygning, men den holder neppe ved en Bygning med saa heterogene Elementer som denne; og hvis det ikke slaar til, hvorledes skal Bygningen saa blive fuldført? Den højtærede Minister har udtalt, at han ikke kan tænke sig at yde en Øre mere af Radiofoniens Penge. Skal

saa Statskassen betale, hvad der mangler, eller hvad skal der foregaa?

Det vilde have været heldigt, om man havde faaet hele Projektet gennemregnet, inden det blev forelagt; men det er saa langt fra, at det er Tilfældet, at man ikke en Gang for Radiofonien har fastlagt Lokalernes nærmere Udformning.

Ser man nu paa Forslaget fra Radiofoniens Side, maa Planen ogsaa siges at være meget uheldig, idet der næsten ikke er Mulighed for Udvidelse, og med den eksempellose Udvikling, som Radiofonien har haft i Løbet af de sidste Par Aar, er det ikke usandsynligt, at man om ganske faa Aar vil faa Brug for en endogsaa meget stor Udvidelse. Jeg behøver blot at pege paa en Ting som Fjernsynet, der Dag for Dag rykker os nærmere ind paa Livet. Hvilke Udvidelser vil der ikke blive Tale om her, naar det en Gang skal realiseres? Her kan man ikke henvise til, at saa kan man blot tage Teatret bort fra det kongelige Teater, for hvis nu Dobbeltscenedriften gaar godt, hvad man maa haabe, kan man dog ikke uden videre disponere over den.

Men lad os nu en Gang kaste Blikket ud over Fremtiden — her bygges der dog for 100 Aar eller mere, og lidt Fjernsyn skader ikke. Lad os tænke os, at det kongelige Teater skal aflevere det nye Teater om 15 Aar til Radiofonien, saaledes som man har tænkt sig det som en Mulighed i Motiverne, og at den fuldstændige Adskillelse, som er en saa kær Tanke for den højtærede Minister, gøres effektiv, saa staa Statsradiofonien med en Tilskuerplads og en Scene, der vel at mærke aldrig kan anvendes til Teater, da enhver Mulighed for Magasinplads er udelukket. Godt, naar man ikke kan bruge den til Teater, tyr man, som det ogsaa har været antydnet af den højtærede Minister, til at lave den om til Biograf, og Statsradiofonien faar jo vel sagtens en Bevilling fra Staten.

Men tror man nu, at det bliver let at lokke Publikum op ad de, oh, saa monumentale Trapper, 60 Trin op til Gulvet og 120 Trin til Galleriet, for at komme i Biograf? En Biograf skal naturligvis ligge ved Jorden, hvor Folk kan gaa ind, naar de gaar forbi. Mon de ikke snarest gaar forbi, naar de ser, at de skal op i disse Højder?

Og saa har Radiofonien endda til Disposition hele Størekassen, da man jo ikke har Brug for Scenen til Biograf. Hvorledes vil man udnytte denne kostbare Juvel, en Scene med Snoreloft? Ja, man kan naturligvis gaa ind og hænge sig paa